

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Του ΛΟΥΓ' ΝΤΕ ΡΟΜΠΕΡ

Ἡ κυρία Μορισσό, ἡ διάσημος καὶ ἐνδοξος μουσικοσυνθέτις, εἶχε φθάσει μὲ τὸν ἄντρα τῆς στὸ Μπιαρρίτς, ὅπου εἶχαν μιά βίλλα. Εἶταν μιά γυναίκα ἐκθαμβωτικῆ πάντα πλούσια καὶ κομπάρ ντυμένη, μὲ ὄμορφο μαγνητικὸ βλέμμα. Τὴν περιεζύκλωνε ἓνα πλήθος θαυμαστῶν. Ἀντιθέτως ὁ σύζυγός τῆς, εἶταν ἓνας μικρὸς καὶ ἀφανῆς ἄνθρωπος ποὺ στεζότανε πάντα σὲ μιά γωνιά, ἀπαραιτήτως.

Ὁ κ. Μορισσό ὕστερα ἀπὸ δέκα ἐπὶν γάμο δὲν εἶχε συνῆθει ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ του, γιὰ τὸ ὅτι ἡ Λουκία Περβιά, καθὼς λεγότανε ἡ γυναίκα του πρὶν τὴν γάμο, εἶχε συγκατανεύσει νὰ γίνῃ δική του. Ἐκείνη ὡς τόσο, συχνὰ τοῦ ἔλεγε :

— Πόσο ἡ ἀπλὴ καὶ εὐλιχοῦνῆς σου στοργὴ μὲ ξεκουράζει !
— Ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀκόμη, καὶ μὲ ἄλλα ἀνάλογα, τοῦ ἔδειχνε ἐκείνη χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἴσως, τὴν ἀπόστασις ποὺ ὑπῆρχε μετὰξὺ τῶν.

Ἐνα βράδυ καθὼς ὁ κ. Μορισσό καθόταν ἀπὸ παρῶντος τῆς βίλλας, ἔξαφνα μὲς στὴ σιωπῇ τοῦ σπιτιοῦ, ἀπὸ ἐπάνω κάτω ἀπὸ τὴν γυναίκα του εἶχε ἐγκαταστήσει ἓνα εἶδος σπουδαστηρίου γιὰ ἀτομικὴ τῆς χορῆς. ἀκούσθηκε ἓνας μεγάλος κρότος πραγματικῶν ποὺ ἀναποδογυρίζονται συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπόκοφον κρότον ἑνὸς σώματος ποὺ ἔφευγε.

— Ὁ Θεέ μου ! ἐπιθύμιας ὁ κ. Μορισσό, ἡ καθήμενὴ ἡ Λουκία ἂν ἔπεσε...
Σὲ μερικὰ δευτερολέπια ἔφτασε ἀπὸ σπουδαστήριον, τὴν ἴδια στιγμὴν ποὺ καὶ ἡ καμαριέρα, ἡ ὅποια εἶχε προστρέξει ἀπ' τὴν σκάλα τῆς ὑψηροῦσας, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

— Δὲν εἶνε τίποτε, τοῦς εἶπε ἡ κυρία Μορισσό, τὴν ὅποιαν βόηξαν λίγο γλαυῆ καθισμένην στὸ ντυβάνι. Δὲν εἶνε τίποτε... Θέλησε ν' ἀνεβῶ σὲ μιά καρέκλα γιὰ νὰ φτάσω αὐτὴ τὴν ἐταξέρα καὶ ἡ καρέκλα γλύστρησε.

— Καὶ ἔτσι... Χτύπησε πουθενά ; ... Πάντα σοῦ τόλεγα πὼς εἶνε πολὺ γλυστερά αὐτὰ τὰ πατώματα. Ἦταν φυσικὸ νὰ γίνῃ ὅτι ἔβγινε. Πονεῖς ; ... Μὴν κινεῖσαι, ἀγαπημένη μου. Μὰ ὄχι, μὴ σηκώνεσαι. Κοῦταίνε. Βλέπετε, πληγώθηκες...
— Δὲν εἶνε τίποτε...
— Ἐπέλε, βοήθησέ νὰ τραβήξωμε τὴν κάλτσα τῆς κυρίας. Νὰ αὐτὸ εἶνε στραγγουλίτσι ! Καλὰ εἶπε ἐγώ. Τώρα θὰ μείνῃ ἀκίνητη μιά ἑβδομάδα. Τὶ ἀτυχία !
— Ἀφήστε με ἄσυχη, δὲν εἶνε τίποτε. Εἶνε γελοῖο. Εἶνε ἀνόητο. Ὁ πός φοβήθηκα !
— Φταεὶ νὰ μὴν εἶνε σοβαρώτερο. Δὲν χτύπησε πουθενά ἄλλου ; Πῶς αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸ σου ;
Ὁ κ. Μορισσό ἀνησυχούσε πολὺ καὶ ἔδειχνε ὅλο αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον,

γιατὶ ἡ γυναίκα του, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια ποὺ ἦσαν παντρεμένοι ἦταν ἑτοιμόγεννη. Ἐκείνη θέλησε νὰ τὸν καθουσιάζη. Ὅχι, ὄχι, δὲν αἰσθανότανε παρὰ μιά ἀπλὴ κοίτασις, ἴσως καὶ λίγο πόνο στὰ νεφρά. Σὲ λίγο ἤρθε καὶ ὁ γιατρός, ὁ ὅποιος καθουσιάζε τὸν κ. Μορισσό.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησις τοῦ γιατροῦ, ὁ κ. Μορισσό θυμήθηκε, ὅτι εἶχε ἰδεῖ στὸ σπουδαστήριον, ἀνοιγμένα τὰ συρτάκια ἑνὸς γραφείου, ὅπου ἡ γυναίκα του ἔβαζε διάφορα γράμματα καὶ ἄλλα χαρτιά τῆς προσωπικά. Φοβούμενος μὴν τυχόν ἀπὸ περιέργεια οἱ ἰληγῆται τὰ σκαλίσιον, ἀνέβηκε στὸ σπουδαστήριον. Ὁμοίως μπροστὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἐτοιμαζότανε νὰ κλείσῃ τὰ συρτάκια του, ὅταν εἶνα χαρτὶ ὅπου ἀνεγνώρισε τὸν γραμμικὸ χαρακτήρα τοῦ φίλου τῶν Σεβριγιόν, τοῦ διάσημου ποιητοῦ, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν του. Ὁ κ. Μορισσό ἐντελῶς ἀνέπτυξε μὲ μιά ἄσφρα περιέργεια, πρὶν αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ. Ἀλλὰ μὲ τίς πρώτες λέξεις ποὺ διαβάσει, ἀνατρίχιασε.

... Καθὼς νὰ ἔβλεπ τὸ παιδί, αὐτὸ ἔγραφε ὁ Σεβριγιόν. Ἐστὶς ἀπὸ ποσο καθὼς προμένει νὰ γεννηθῇ, τί ἐπιθυμῶμε, τί ἀγάπες, τί δάκρυα, ποιεῖται, τὴ γέννησί του.

Τὸ χαρτὶ ἔτρεψε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ κ. Μορισσό. Τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει. Ἐνοιούσε νὰ λαλοῦ μὲ ἀσπασίαν ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀναπνεύσῃ. Ὡς τόσο κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ του καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσι :

... Πῶς ἔχει ἂν τὸ παιδί αὐτό, ἔγραφε παρακάτω τὸ γράμμα, δὲν πραγματοποιήσῃ, ἂν ἐμεῖς ἀποπειρήσῃμε ἂ π λ ὠ ε, πῶς ἔχει ἂν ὄμοιο, ἀνάθεμα, ἀλλ' ἀτέλεις ἔγραψε καὶ οἱ δυὸ δὲν γίνετ' αὐτὸ αὐτῶς καὶ ἄνευχο ; Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν γίνῃ ὁ ἔξοχος τοῦς ποὺ ἐπινοοῦσῶ, καὶ ἂν ἀκόμη γίνῃ εἰς κοινὸ πλάσμα ὡς γλιάνες ἄλλα, τί γὰρ δε θὰ τοῦσθω νὰ ξαναβροῦσῶ ὁ ἓνα ἄλλο πλάσμα τὸ ἀγαπητέρον σου βίβλιον, τὸν ἴσο τῆς γίνεσθῃ σου φωνῆς...

Βέβαια, δὲν θὰ μισήσῃ νὰ εἶ μὲ τὸ ἀίτητό του ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του, θὰ ἔξω ὅμως, ὅτι εἶνε δικό μου...

Ἐνα δάκρυ ἔπεσε πάνω τὸ γράμμα τοῦ Σεβριγιόν. Ὁ κ. Μορισσό δὲν ἦταν ἠσυχός. Δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ταπεινὸς δυστυχισμένος ἄνθρωπος γεμάτος ἀπλότητα. Αἰσθανότανε τὴν ἐπιρροὴν ποὺ ἡ ὡραῖος αὐτῆς φράσεις ποὺ ἡ μουσικὴ τῶν ὁρατίων αὐτῶν λέξων θὰ εἶχαν στὸ πνεῦμα τῆς Λουκίας. Ἐκείνος δὲν ἤξερε παρὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρέμοντας, νὰ τὴν θαυμάζῃ σιωπηλά. Ἡ ἀπλὴ του στοργὴ τὴν ἐξουοῦσε. Ἀλλὰ δὲν τὴν μεθούσε ὅμως. Δὲν τῆς ἔδινε τὴν ἔξαρσιν ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἡ καλλιτεχνικὴ τῆς ψυχῆ εἶχε ἀνάγκη, δὲν τῆς ἀνοίγε τὰ φτερά τῆς φαντασίας τῆς, δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τὴν ἔβλεπε συχνὰ στις στιγμῆς τῆς οἰκειότητος τῶν, νὰ εἶνε ἀρηρημένη, ὁ νοῦς τῆς νὰ τρέχῃ ἄλλου. Ὁ ! ε-

μάντευσέ ο φτωχός Μορισσό, τι συνέβαινε τότε. Πετούσε εκείνη σέ σφαιράς άγνωστες γι' αυτόν, σφαίρες μακρονές, σφαίρες αϊθέριες, ένω έκείνος δέν μπορούσε νά ξεκολλήση άπ' τήν πεζότητα τής γής.

“Ο,τι ζήτησες ή ψυχή τής Λουκίας τό εύρισκε στόν Σεβριγιόν. Η μεγαλοφυία έχει μερικά δικαιώματα πού δέν τά έχουν οί κοινοί άνθρωποι. Και μπορούσε ο Μορισσό νά κρίνει μία τέτοια καλλιτέχνηδα με τά κοινά κριτήρια ; Ώ γιατί νά βρεθί άνοιχτό αυτό τό γραφετό ; Και γιατί νά μήν μπορούσε νά καταπνίξη μία τόσο όλεθρα περιέργεια ; Θά ήταν τόσο καλό νά εξακολουθούσε νά ζή ήσυχος και ήσυχως ήμιστοσύνη στή γυναϊκά του, χωρίς νά ξεφύ, ένω τώρα...

“Υστερα από τρεις μέρες ή κ. Μορισσό, έφερε στόν κόσμο, ένα παιδί πέντε μηνών, νερό. Η γέννηση έγινε μία γλυκειά, ήλιόλουστη μέρα, σάν έκείνες πού βλέπει συχνά κανείς τό φθινόπωρο στό, Μπίαορις. “Όταν τελείωσαν όλα, έκλήθη ή κ. Μορισσό. Έμπηξε. “Ο γιατρός τόν όδήγησε κοντά σ' ένα σωρό μπαρταζιών και εκεί ή κ. Μορισσό είδε τό φτωχό αυτό νερό πλάσμα. Ήταν άγρό. Τό ζύταξε πολλή ώρα. Δέν θά μπορούσε νά καθορίση τά αισθήματα πού έγείμυσε τήν καρδιά του. “Αν ζούσε, ο μικρός αυτός νομίζοντάς τον πατέρα, θά ζητούσε έξ ένστικτού τό χέρι του γιά νά κινή τά πρώτα βήματά του. Πώς νά μήν άποκριθί κανείς στήν άθια αυτήν ήμιστοσύνη με όλίγη τρυφερότητα και στοργή. Και όμως δέν θά μπορούσε νά τ' άγαπήση. “Έτσι λοιπόν ή μοίρα ή ή τύχη έφερε βολικά τά πράγματα.

Τήν άλλη μέρα, με πολλή προσοχή, ή κ. Μορισσό άπίθωσε μέσ σ' ένα τενεκεδάριο ζουτί, ένα άλλο ζουτί μισζόταν, στρωμένο με φύλλα βερβένας τό δυστυχημένο αυτό πλάσμα. Γύρω άπ' τό ζουτί, έδεσε μία κορδέλλα από μενεξεδέδιο μετάξι και ύστερα βγήκε διευθυμένο προς τό νεκροταφείο. Ήταν μόνος. Κρατούσε τό ζουτί γάτω από τό μπράτσο του και τό πνεύμα του ζολιμπούσε μέσ σ' έναν όρειανό σκέψουν. Εφοδιασμένος με μιάν άδεια ένταφιασμού, παρέδωσε στόν νεκροθάπτη, τό μικρό αυτό πρματάκι. “Υστερα, με μικρά βήματα, σοβαρός, μελαγχολικός, χαμένος στήν μικροτήτά του, επέστρεψε και ξαναπήρε τήν ταπεινή του θέσι κοντά στή γυναϊκά του, κοντά στο πλάσμα αυτό με τή λαμπρή μοίρα, πού μπορούσε τά πάντα νά επιτρέψη στον έαυτό της, χωρίς νά πάσχη νά τήν άγαπά, χωρίς νά μαδη γάν έκείνη ότι τόξσε ο άντρας της...

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα καλό μάθημα

Στ' αυτοκρατορικά άνάκτορα τής Πετρούπολεως, ο Τσάρος Νικόλαος ο 1ος μιλούσε κάποτε πολύ δυνατά ένω ο μέγας συνθέτης Λιστ έπαιζε στό πιάνο.

“Ο μέγας μουσικός ένοχληθείς από τήν αυτοκρατορική φλυαρίαν έσταμάτησε. Τόν έώθησαν άμέσως γιατί διέκοψε τή μουσική.

— “Όταν ο αυτοκράτορ όμιλεί, όλοι όφείλουν νά σωπαίνου, είπε.

Θέλητρα και θέλητρα

“Όταν ο Όμπέρ ήτο διευθυντής του Κονσερβατοριά παρουσιάσθησαν μπροστά του γιά νά τόν εύχαριστήσουν γιά τό βαθμό πού τους έβαλε δυό νέες πού είχαν επιτύχει στους τελευταίους διαγωνισμούς γιά τήν “Όπερα—Κοριζ και άπό τής όποτες ή μία δέν είχε καθόλου φωνή, άλλα ήταν όμορφη.

— Μήν άνησυχείτε γιά τό μέλλον δεσποινίδες, είπε ο Όμπέρ. Θά επιτύχετε και ή δυό σας. Σείς, άγαπητό μου παιδί με τά θέλητρα τής φωνής σας και σείς όρατο μου κορίτσι με τήν φωνή τών θέλητρωσας.

Κλεμανσό και Παντερέφσκυ

“Ο διάσημος πιανίστας Παντερέφσκυ πού είχε άντιπροσωπεύσει τήν Πολωνία στή διάσπεσι τής ειρήνης συναντάται στήν αϊθουσα τών συνεδριάσεων με τόν Κλεμανσό.

— Πέστε μου, κύριε, έρωτά ο τίγρις, είσθε ο ίδιος ο Παντερέφσκυ ο μεγαλύτερος σύγχρονος πιανίστας;

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε.

— Και τώρα είσθε ύπουργός τών Έξωτερικών τής Πολωνίας ;

— Ακριβώς.

— Τι άπογοητεύεις, είπε ο Κλεμανσό.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ. ΑΝΕΚΔΟΤΑ. ΑΣΤΕΙΑ

- “Ο άρραβωνιαστικός σου ξεφύ τήν ήλικία σου ;
- Ναί... Έν μέρει...

“Ο μαρκήσιος ντε Λουβού έπειτα από μία παραλυμένη και σπάταλη ζωή ένυμφεύθη μία γυναϊκά γιά τή μεγάλη της προίκα.

“Όταν έγύριζαν από τήν έκκλησία όπου έγινε ο γάμος έκείνη δέν τού έκομψε ότι έγνώριζε τό παρελθόν του και ότι ήλπιζε ότι θά γίνη στο μέλλον φρόνιμος.

— Μάλιστα, κυρία, άπήγησε ο μαρκήσιος. Σας βεβαίω ότι πρό όλίγου στήν έκκλησία έξαμα τήν τελευταία μου ζουταμάρα.

- Στήν όρα του λογαριασμού. Τό γρασόν, στόν πελάτη.
- Μά, κύριε, αυτό τό χαρτονομίσμα είναι πολύ άκάθαρο.
- Μήπως φαντάζεσαι πώς ήταν περισσότερο καθαρό τό φαγητό πού έφαγα ;

Σέ μία οικογενειακή πανοίν κατά τό γεύμα. Φέρνουν μία πιατέλλα ραδίκια και ένας Γερμανός τ' άδειάζει όλα στό πιάτο του.

— Μά, κύριε, τού λέει έκείνος πού καθόταν πλάι του, μάς άρέσουν κι' έμάς τά ραδίκια.

— “Ω, όχι όσο σ' έμένα, λέει ο Γερμανός.

Ένας γκροούμ στόν ζυρίο του.

- Πρό όλίγου ήσθε ένας κύριος και είπε ότι σας θέλει γιά νά σάς σπάση τά μούτρα.
- Και τί του άπάντησες ;
- “Ότι λυπόμαι πολύ, άλλα δέν είσθε εδώ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

“Ο καταρράκτης του Νιαγάρα (πού θεωρείται ο μεγαλύτερος όλου τού κόσμου) σχηματίζεται από τά νερά τριών μεγάλων λιμνών. Έχει πλάτος 311 τού μιλίου, και πέφτει από ύψος 175 ποδών.

— Τό μεγαλύτερο άντρο τού κόσμου είναι τό «Μαμμούθ» στήν πολιτεία τής Κεντούκης. Τό άντρον αυτό περιέχει, έκτός άλλων θαυμασιών πραγμάτων, και μία ύπόγειο λίμνη γεμάτη από νάρια δίχως μάτια.

— Η μεγαλύτερα κοιλιά τού κόσμου είναι ή κοιλιά τού ποταμού Μισσισιπί. Έχει έκτασην έπτά εκατομμύριον τετραγωνικών μέτρων, και καλλιεργουμένη θά μπορούσε νά θέψη 200,000,000 ανθρώπους !

— Τό μεγαλύτερο ύδραγωγείο τού κόσμου είναι τής Νέας Υόρκης. Έχει μήκος 11 μιλίων και γιά τήν κατασκευή του έδαπανήθησαν πάνω από 12 εκατομμύρια και 500 χιλιάδες δολάρια.

— Η καλλιτέρα άπομίμηση άρχαίου ελληνικού άρχιτεκτονικού έργου είναι τό περίφημον όφανοτροφεϊόν τής Φιλαδέλφειας.

— Στά Βουδδικά μοναστήρια τού Τιβετ ζούν 16,000 καλόγηροι.

— Η άναλογία τών σκύλων στήν Αμερική είναι πνήντα πέντε στους χίλιους ανθρώπους.

— Ένα τηλεγράφημα διαβιβάζεται διά μέσον ενός καλωδίου μήκους 700 μιλίων έντός ενός δευτερολέπτου.

— Στό Λονδίνο κάθε χρόνο καταναλίσκονται 7 1/2 εκατομμύρια τόννοι ζαρβούνο.

— Η Μεγάλη Ανατολική Σιδηροδρομική έταιρία κατασκευάζει στά έργοστάσια της, στήν πόλη Στρατφόρ τής Αγγλίας, μία άτιμομηχανή τήν έβδομάδα, ένα έμπορικό βαγόνι τήν ήμερα και ένα έμβατικό τήν ώρα. Άπασχολεί δέ δέκα χιλιάδες έργάτες.

— Η Γαλλία κατασκευάζει είκοσι έξη εκατομμύρια ζευγάρια γάντια τό χρόνο εκ τών όποιον έξάγει στο έξωτερικόν τά 8,000,000.

— Τόν περασμένο χρόνο τό άντικείμενα πού ξεχάστηκαν στά διάφορα όχηματα στό Λονδίνο άντιπροσώπευαν άξίαν 20,000 λιρών.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ

[Γραμμένο γιά τό «Μπουκέτο»]

- “Ελα Γιωργάκη γρήγορα, έρχ' άπ' τό καινήραϊ.
- Έφραο πέτρος, χιζόνου μ' αυτός ένα ποτήρι ;
- Αλήθειά ; και θά μπουέ μέσα νά πιούνην άλλο ;
- Και βέβαια ! θάγει όλόγρια κι' ένα μικρό ποτήρι.
- “Ελα ν' άρτισουμε δουλειά, σίε νερό στο ζώμα ;
- Θά κάνουμε και λαζουτό, πανάθηρα και όσρια ;
- Μη βιάζεσαι, δε στήσαμεν ακόμα τό θεμέλιο.
- Θάθελα νά φτείνουμε γύρω τρυφίον άπέλι.
- Σόλα Γιωργάκη, δοθίνου πριν πούσι τό σκοτάδι.
- Έγώ θά σάκωρο έδωπαδά ν' άνοίξω ένα τρυάδι.
- Κι' από τήν άλλη τή μεριά, σέ τούτη τή γωνιά, θένα φτείνου μία τσανή, θεόσμητη σκαϊά.
- Σνιά ... τρυάδι... άδερσι μου τι σπύι μελέτας !
- Αημίσοι πού μάς κοιμίζανι στον ίσσιο τής μονιάς ;
- Πώς δε θνητάμαι ! κι' άζαργα φοιτά...
- [παντοφρονιά]
- Γιατί ο θεός μά, στείλει κοντά μας τήν [Τουριά ;
- Κι' όλο και κλαίει ή μάνα μας τή [γνήτα στο καλήφι,
- Και τήν κοραϊό σιχτά σιχτά μήπως [κι' αυτή μάς φέγα...
- Ποσι γιά τ' άδερφάρια μας, γνοείει [τόν πατέρα...
- Μά έμείς θένα τούς φέρουμεν όλους [άπό κεί πέρα,
- Σά χτισουμε τό σπύι μας ξανά... [Γιωργάκη, έμπερός !
- “Ελα νά τό δουλέγουμε όσο βοηθεί [τό γός !

Μυρτιώτισσα